

στο μικροσκόπιο...

Η ελευθερία στο Κατηχητικό

Από την ομιλία του Ομπάμα στην τουρκική Βουλή μεταφράστηκε λάθος σε πολλές ελληνικές εφημερίδες το σημείο για την «ανασύσταση μιας αυτοκρατορίας», αντί να προχωρήσει η Τουρκία μπροστά -εννοούσε την Οθωμανική Αυτοκρατορία κι όχι τη Βυζαντινή.

Τα του Καίσαρος τω Καίσαρι, αλλά όλα τα άλλα τα ανιστόρητα ο κυρ Ομπάμα τα είπε, όπως και τους ύμνους για την Τουρκική Δημοκρατία! τους έψαλε! Ένα του «διέφυγε» να πει: ότι η χώρα του, οι ΗΠΑ, ο πρόεδρος Γουίλσον ήταν που ήθελαν κυρίως τον διαμελισμό της απολυταρχικής και τρισβάρβαρης Οθωμανικής Αυτοκρατορίας...

Αυτές είναι οι θλιβερές συνέπειες της αποβλάκωσης.

Και εις ό,τι αφορά την ιστορία (άρα την αυτογνωσία μας) αποβλάκωση είναι η εφαρμογή προωθούμενων κριτηρίων για την κατανόησή της.

Έτσι ο κυρ Καρατζαφέρης εξανέστη από τις (κατά κυριολεξίαν αλλά και κατ'ερμηνείαν σωστές, όπως αποδεικνύεται -χωρίς να χρειάζοταν να αποδειχθεί) αναφορές του κ. Αλέκου Αλαβάνου στη βία έτσι όπως αυτή αναφέρεται στην πρώτη στροφή του εθνικού ύμνου.

Αγρόμματος κι εξυπνάκις ο κυρ Καρατζαφέρης, νόμισε πως βρήκε την ευκαιρία να κάνει το σόου του αποδίδοντας στη λέξη βία την έννοια μόνον

της βιασύνης και να ανακαλέσει έτσι στην τάξη (και τον νόμο) τον κ. Αλαβάνο, δηλώνοντας ότι ο Σολωμός δεν ήταν «ακρραίος»!!! Ιδού το πρωθύστερο: η προβολή της έννοιας «ακρραίος» όπως την εννοούμε σήμερα στο τότε.

Πρώτον: η λέξη βία στην εν λόγω στροφή -την πρώτη- όπου η Ελευθερία εμφανίζεται με το σπαθί στο χέρι και την τρομερή όψη να μετράει με βία τη γη (που θα ελευθερώσει, μάλιστα που βιάζεται να ελευθερώσει χύνοντας αίμα) κάνει ακριβώς αυτό και δεν βιάζεται απλώς να πάει στην τουαλέτα για πιπί της.

Τούτο αποδεικνύεται (η βίαση συμπεριφορά της ατίθιας Ελευθερίας που προσπαθεί, η άτακτη, να σπάσει τις αλυσίδες ενός υπόδουλου έθνους) από τις μεταφράσεις του έργου του Σολωμού, όπου η λέξη βία μεταφράζεται ακριβώς έτσι: βία. Ακόμα και η ακράτητη ορμή, αυτή την έννοια έχει, της (εξ)έγερσης εδώ και τώρα.

Προσέτι. Η βία, η καταστροφή, η μάνητα, η σφαγή, το αίμα, ο θρήνος, η δυστυχία, εμφανίζονται στον εθνικό ύμνο ή τον Ύμνον εις την Ελευθερία του Σολωμού σε όλες τις στροφές περί τις 85 φορές ή μάλλον 105, πιθανόν 232, θα σας γελάσω.

Δεύτερον: Ακόμα και το πρωθύστερον «ακρραίος» να μετέλθουμε, να «ακρραίος» ήταν ο Σολωμός, διότι ήταν επαναστάτης, δεν ήταν αρσακειάς (παρά τη βία που επίσης ελλοχεύει στα πιο τρελά κι ίσως ωραία όνειρα πολ-

ΜΗΠΟΣ ΘΑ
ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΕΧΩ
ΓΡΑΦΕΙ
ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ;

λόν αρσακειάδων).

Και τέλος, έχει παραγίνει το κακό!

Η «σχολή» Ρεπούση - Κουλούρη - Λιάκου - Δραγώνα κι άλλων που εισηγείται έναν εν πολλοίς πολιτικώς ορθόν τρόπο ανάγνωσης της ιστορίας με «συνωτισμούς» κι άλλα συναφή, δεν γίνεται κωμικός μόνον όταν συναντιέται με ανάλογες αναγνώσεις τύπου Καρατζαφέρη, αλλά αποβλακώνει από μόνος του. Μας οδηγεί ας πούμε να πιστέψουμε ότι τη σφαγή της Τριπολιτσάς την έκαναν κάτι κακοί άνθρωποι, διότι κατά βάθος ήταν αιμοσταγείς -μη σας πω εκ γενετής- ότι γεννήθηκαν δηλαδή με αυτό το κουσούρι.

Έχει γίνει γελοία αυτή η κατάσταση κι έχει ρίξει πολύ και το πολιτικό και το επιστημονικό επίπεδο στη χώρα.

Όταν δηλαδή γράφει ο Σολωμός για την Ελευθερία: «αίμα ανθρώπινο διψά» (λες να 'ταν βαμπίρ;) ή «κι όπου φθάση, όπου περάση, φρίκη, θάνατος, ερμιά» ή «δυστυχία του, ως δυστυχία του οποιανού θέλει βρεθή στο μαχαίρι σου αποκάτου και σ' εκείνο αντισταθεί» -όταν λοιπόν διαβάζουμε στον Σολωμό (στον Κάλβο, στον Ρίτσο, στον Κολοκοτρώνη κι άλλους ων ουκ έστιν αριθμός) κάτι τέτοια πρέπει να παθαίνουμε μια μιζομιρίαση, μιαν αποστροφή, και προ παντός να μην τα διδάσκουμε στα παιδιά για να μην τα κάνουμε άγρια κι ατίθια -μην σας πω και σίριαλ κίλερς!

Διότι ως γνωστόν ο πόλεμος για την ελευθερία έγινε με ροδοπέταλα, μπούκαρε ο Νικηταράς σε κάτι μπουστάνια όπου «συνωσιζόνταν» οι τριανταφυλλίες, έκοβε κάτι μπουμπούκια εκατοντάφυλλα, τα εκσφενδόνιζε εναντίον των Τούρκων, τους έβρισκε στο δόξα πατρί, τους άφηνε σέκους και τους έτρεχε μετά ο Κολοκοτρώνης στα νοσοκομεία και τους ψυχιάτρους να τους σώσει το... φανταστικό από τέτοιες οχληρές εμπειρίες.

Α ρε αποκολοκύνθωση! Εσύ είσαι το φρικτό καθωσπρέπει σπαθί και των αγράμματων, και των πολιτικώς ορθών, και της φαιάς πανούκλας.

ΣΤΑΘΗΣ Σ.

Η «περεστρόικα» της ρωσικής Ορθοδοξίας

Του ΘΑΝΑΣΗ ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ

Με την εκλογή Κυρίλου στον θρόνο της Ρωσικής Εκκλησίας πολλοί μίλησαν για την έναρξη μιας εποχής μεταρρυθμίσεων, την ονόμασαν μάλιστα και «περεστρόικα» της συντηρητικής ρωσικής Ορθοδοξίας.

Η τοποθέτηση σχετικά νεαρών στελεχών από το περιβάλλον του νέου πατριάρχη σε κορυφαία εκκλησιαστικά πόστα ήταν το πρώτο σημάδι και οι ανανεωτικές ιδέες «σκάνε» τώρα η μία μετά την άλλη. Ο πρωθυερέας Βσέβολοντ Τσάπλιν, που ανέλαβε τις σχέσεις της Εκκλησίας με την κοινωνία, πρότεινε να ακολουθηθεί το παράδειγμα των καθολικών, που προσπαθούν να ανταγωνιστούν τα νυχτερινά κλαμπ της Μόσχας, δημιουργώντας ένα «νυχτερινό πολιτιστικό ίδρυ-

μα», διανυκτερεύουσες χριστιανικές λέσχες, όπου οι νέοι μπορούν «χωρίς βότκα και στριπτίζ» να συναντηθούν, να παρακολουθήσουν κινηματογραφικές ταινίες, να συζητήσουν ως αργά, ακόμη κι ως τις πρώτες πρωινές ώρες, ν' ακούσουν διαλέξεις, μουσική, να ανταλλάξουν βιβλία κ.ο.κ.

Βέβαια, λέει ο πατέρας Βσέβολοντ, δεν πρέπει η Εκκλησία να χάσει την ουσία της από τις νέες μορφές κηρύγματος και να μετατραπεί σε χώρο όπου οι άνθρωποι έρχονται για να χαλαρώσουν, αλλά να παραμείνει τόπος κοινής προσευχής και να γίνει πραγματικά λαϊκή και δημοφιλής. Ο αξιωματούχος της ρωσικής Εκκλησίας επέκρινε πολλά ΜΜΕ, που παρουσιάζονται ως χριστιανικά και ασχολούνται μόνο με το μήκος της φούστας ή με το πώς βάζονται τα αβγά, ενώ θα έπρε-

πε «να αγγίζουν την ουσία, δηλαδή τι θα γίνει μετά θάνατον, αλλά στους ανθρώπους αυτό δεν αρέσει, τους είναι πιο ευχάριστα τα αβγά και οι φούστες, γιατί προσπαθούν να αποφύγουν τις αιώνιες ερωτήσεις, να κρυφτούν απ' τη συνείδησή τους».

Τις «ψαγμένες» ιδέες για μια νέα προσέγγιση της επαφής με την κοινωνία στήριξε και ο νέος αρμόδιος για τις διεθνείς σχέσεις της ρωσικής Εκκλησίας, ο επίσκοπος Ιλαρίων, ο οποίος κάλεσε τους ορθόδοξους κήρυκες να κινούνται άνετα στις ντισκοτέκ και τις συναυλίες ροκ, εκεί όπου συχνάζουν οι νέοι κι ας είναι ασυνήθιστο να εμφανίζονται εκεί άνδρες με ράσα. Μάλιστα ο Ιλαρίωνας επικαλέστηκε το παράδειγμα τού ίδιου του πατριάρχη Κυρίλου, ο οποίος είχε χαιρετίσει τη συναυλία του δημοφιλούς ρωσικού συγκροτήματος

DDT στο Κίεβο πέρυσι, με την παλιά του ιδιότητα τού Νο 2 και «υπουργού Εξωτερικών» της ρωσικής Εκκλησίας, όταν γιορταζόνταν εκεί τα 1.020 χρόνια από τη βάπτιση των Ρώσων.

Οι σκέψεις αυτές, όπως και οι προτάσεις να ενισχυθούν οι λέσχες ενδιαφερόντων στις ενορίες και να δοθεί έμφαση στον υγιεινό τρόπο ζωής, τον αθλητισμό και τη συντήρηση παλαιών εκκλησιών με τη βοήθεια νέων, τόσο κατά τη σχολική περίοδο όσο και στις καλοκαιρινές κατασκηνώσεις, χάρισε πολλά πρωτοσέλιδα στους μεταρρυθμιστές της ρωσικής Εκκλησίας, αν και πολλά ειρωνικά σχόλια στα ΜΜΕ τούς καλούν να θυμηθούν πού κατέληξε η «περεστρόικα» της Σοβιετικής Ενώσης για το Κομμουνιστικό Κόμμα και το σύστημά του.

Οι αξιωματούχοι της ρωσικής Ορθοδοξίας επιτέθηκαν

και στο πλέον μακρόχρονο διεθνώς τηλεοπτικό ριάλιτι, το «Ντομ-2» (= σπίτι), που παίζεται αδιάκοπα από την άνοιξη του 2004, ζητώντας να απαγορευτεί, καθώς έχουν περάσει από τις κάμερες του ήδη αρκετοί εγκληματίες, βιαστές και απατεώνες, ενώ δύο πρώην παίχτες έχουν σκοτωθεί υπό αδιευκρίνιστες συνθήκες.

Αυτά τα προωθημένα ακούν και οι εκπρόσωποι των υπόλοιπων «παραδοσιακών» θρησκευμάτων της Ρωσίας, όπως ο πρόεδρος της Τσετσενίας Αχμάντ Καντίροφ, ο οποίος πρότεινε πασχαλιάτικα να θεσμοθετηθεί η πολυγαμία ειδικά για τους μουσουλμάνους της Δημοκρατίας του, σε μια προσπάθεια να αντιμετωπιστεί η λειψανδρία λόγω των πολύχρονων συγκρούσεων στην περιοχή. Μήπως η πολυγαμία κάνει και για την οικονομική κρίση;